

Det har regeringen åbenbart ikke mulighed for at fremskaffe en holdning til. Så må vi jo prøve med et lidt bredere kontingent af ministre i et samråd i Folketingets Socialudvalg. Det gør vi så.

Aage Frandsen (SF):

Skal jeg forstå finansministerens svar sådan, at hvis/når undervisningsministeren efter samtale med socialministeren finder ud af, at det er fornuftigt at lave sådan en klubuddannelse i Undervisningsministeriets regi, så er finansministeren, som trods alt har ressortpengene, positiv over for at lave en sådan uddannelse som erstatning for den anden uddannelse, fordi der ikke var en faglig begrundelse for, at man ikke skulle have en sådan uddannelse?

Så vil jeg lige spørge finansministeren igen – appellerende til finansministerens ansvar for økonomien – om finansministeren er opmærksom på, at den almindelige pædagoguddannelse tager fire gange så lang tid som en klubpædagoguddannelse.

Så ud fra en økonomisk betragtning er det nok fornuftigt at sige til de pågældende: Tag en klubuddannelse frem for at tage en pædagoguddannelse, alene af økonomiske grunde, men det synes jeg ikke er det mest relevante. Det må være af faglige grunde.

Finansministeren (Thor Pedersen):

Først til hr. Villy Søvndal. Det er jo ikke en nyskabelse, at der er ressortministre, det er der jo i virkeligheden en lang politisk tradition for i Danmark helt tilbage til 1849-grundloven og endda også før – efter kongens valg. Der er ressortministre, der har ansvaret for deres eget område.

Og til hr. Aage Frandsen vil jeg gerne sige, at finansministeren er rammestyrer efter den måde, forvaltningen er bygget op på, men det er ressortministeren, der udmønter sin egen ramme. Vi rammestyre, men fagministeren disponerer sin egen ramme, og jeg skal ikke foregribe, hvordan en fagminister ønsker at anvende de midler, man råder over.

Vi har sagt, at der er budgetdisciplin, altså at man skal holde sig for øje, hvilket midler man råder over, men fagministeren har jo mulighed for at disponere, hvor man har størst gavn af midlerne, og sådan skal det være.

Jeg kan selvfølgelig mange ideer om, hvordan man kan bruge statens penge, og jeg fortæller meget gerne vidt og bredt om det, men i en rege-

ring og i Folketinget repræsenterer man det ansvarsområde, man dækker. Sådan vil det være. Men vi kommer gerne til alle mulige samråd. Men jeg vil anbefale, at hvis man vil have det faglige indhold hos en ressortminister, så spørger man ressortministeren.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Kl. 14.15

Spm. nr. S 606

8) Til finansministeren af:

Villy Søvndal (SF):

»Vil ministeren oplyse, hvor mange politiske embedsmænd fordelt på ministerier regeringen har ansat siden sin tiltrædelse, samt hvilke tillæg de enkelte embedsmænd oppebærer?«

Villy Søvndal (SF):

Spørgsmålets baggrund er jo, at regeringens medlemmer tidligere har haft mange stærke meninger om det at ansætte politiske embedsmænd. Det har vi også i SF. Vi synes sådan set, det er en uskik. Det syntes den nuværende regering også, da den var i opposition. Jeg har bare et par muntre citater, jeg vil forsyne finansministeren med.

Det ene er af den nuværende statsminister, der sagde, at kun en svag statsminister kan have behov for at have ansat så mange politiske rådgivere. Det var i B.T. den 24. september 1998. Det synes jeg sådan set er et stærkt udsagn, og man kan jo drage mange følgeslutninger af det, men det vil jeg lade være helt op til finansministeren.

Det andet er et citat fra finansministeren selv, der sagde til Ekstra Bladet, at selv mafiaen på Sicilien ville rødme over sådan noget. Det er jo et stærkt udsagn, det må man sige, der skal meget til for at få de dér folk til at rødme.

Derfor er jeg meget spændt på ministerens svar på, hvor mange politiske rådgivere der er ansat af den nye regering, og så også sådan i en tid, hvor man i øvrigt diskuterer ansatte i statsadministrationen, lønforhold og sådan noget, hvad de er aflønnet med inklusive deres særlige tillæg.

Finansministeren (Thor Pedersen):

Jeg vil sige, at jeg ved ikke, hvem der har ansat politiske rådgivere. Jeg har som finansminister ingen politisk rådgiver. Jeg har en sparringspartner i departementschefen. Sådan vil det altid